

πινα, μια συνεχεια απ τον ανθρωπο στον κοσμο, απ τον αντρα στη γυναικα, παιδι στον κοσμο, κοσμος.

17... και μετα θα εναρξησει θετικα.

α. Εκει θρискεται η ποιηση. Οχι η δημιουργια. Ποιηση θα πει το τιποτα να γινει κατι, αλλα το τιποτα εχει προσωπο, δεν ειναι κατασκευη κενου. Θα πει να κανεις την πετρα αγαλμα αλλ αφηνοντας την πετρα, να τραγουδησεις ποιηση, μενοντας ομως ερωτικος ολοκληρος. Οχι σπαζοντας τη συνεχεια, το επιπεδο, πεθαινοντας. Η ποιηση δεν ειναι δημιουργια, ειναι η προσωπικη μας γεννηση, η προσωποποιηση μας μπροστα στα φυσικα προσωπα, η φωνη μας του ρυθμου του κοσμου. Ποιημα ειναι να γινουμε ηχοι στα φυλλα του δεντρου γ.π., μενοντας εμεις, δηλ. μπροστα στο δεντρο.

β. Η θετικη δραση του δημοτικου τραγουδιου ειναι ανομολογητη, γιατι στην πραγματικοτητα δεν ενεργει αλλα ενεργειται, δε δρα, δραται ανθρωπινα.

γ. Αγαπαω λοιπον το δημοτικο τραγουδι θα πει ζω αλλιως — η θελω να ζω αλλιως. Οχι κανω λαογραφια στα χωρια, ξενος και αψυχος και ασφαλτικος. Το δημοτικο τραγουδι ειναι το πεταγμα του Διγενη και η πραγματικοτητα των ονειρων και οι γλωσσικες μορφες θετικα παρμενες (—Πεταει ο ανθρωπος; Γιατι να μην πεταει αφου πετανε τα πουλια; — Γινεται οτι πιανει η ψυχη του; Γιατι οχι αφου το θελει; — Ομως αυτες εδω οι γλωσσικες μορφες δε γινονται — Πως, αφου λεγονται; Αυτες κι αλλες τετοιες ερωτησεις κι απαντησεις χανουν το «νοημα» τους).

γ. Χωρις λαχταρα, ερωτα, παιδι, χωρις αντικειμενο, δεν εχουμε θεση. Το δημοτικο τραγουδι ειναι θεση. Αν θελουμε ας δγαλουμε απ αυτο οτι μας χρειαζεται: φιλοσοφίες, σκεψεις, πολιτικη κι οτι κατασκευασαμε, καθως τονα φερνει τ αλλο: θα μας κυριεφει τελικα η πραγματικοτητα της ομορφιας και θα γινουμε προσωπα. Προσωπα του κοσμου οχι των κατασκευων χωρις χωμα και νερο, παρθενα, κοσμικα.

δ. Ζω το δημοτικο τραγουδι σημειναι τελικα εμαι ελευθερος απ ολα — κι απο τις «ελευθεριες» μαζι: απ ολα οσα δε ν ειναι: ετσι, κι αυτα που δεν ειναι, γελανε ωραια, αφου ειναι - δεν - ειναι δε μετραει μια κι εχω τη γλωσσα.

18. Το δημοτικο τραγουδι μιλαει. Του απανταω ελευθερος κι απ αυτο το ιδιο, με τη γλωσσα μου. Μιλαμε. Ειναι γλωσσα.

μελετη γλωσσας

λα λα λαλα λαλα λαλαω λαλημενος λαλος * λαλα λαρα λαρος γλάρος γλαρός γλαρωνω * γλεπω ελεπω λεπω λειω λεου * λεγα ελεγα ελενη helen * halo αλωνι αλωνι * λεμονι κιδوني απλωνι * λονι λεγι γιγι νανα * να λα.

μελετη ποιησης

περνι τα ορι πισο του και τα δουνα μπροστα του.

μελετη γραφης

ΠΕΡΝΙΤΑΟΡΙΠΙΣΟΤΟΥΚΕΤΑΒΟΥΝΑΜΠΡΟΣΤΑΤΟΥ.

περνιταοριπισοτουκεταβουναμπροστατου.

περني ταορι πισοτου κεταδουνα μπροστατου.

παιρνει τα ορη πισω του και τα δουνα μπροστα του.

παιρνει τα ορη πισω του και τα δουνα μπροστα του.

(Δε γινεται τιποτα: να υποβιθασθαι η γραφη σε βοηθητικη και χειρογραφη, ζω-
γραφιστη. Να εξαρτηθαι απ το σωμα και τη ζωη του, να αναγεται στο μιλουμενο
ανθρωπο και να γινεται δεκτη σαν αναφορα σ αυτον που μιλαει η σ αυτο που μι-
λιεται. Ν ακυρωσουμε μεσα μας ολο τον πολιτισμο της (αποκλειστικης) γραφης
για να μπει το σωμα της ζωης στη ζωη της κοινωνιας. Να γινουμε ποιητες, ερω-
τικοι της πραγματικοτητας).

παιδικη γλωσσα

μπαμπι. ξιμεροσε στο κρεβατι τις μανουλας;

μπαμπι, εκινι που πεθενουν τι γινονται;

μπαμπι, δεν ινε δυνατο αφο να ειναι γατακι. ινε τοσο ομορφο.

ονειρο

Καποτε πηγαιναμε στην εκκλησια. Μα για να παμε, περναγαμε απο ενα διαδρο-
μο του σπιτιου μας που περναγε διπλα απο ενα δωματιο. Στο δωματιο εκεινο ηταν
ενας ταυρος. Οι αλλοι περπαταγανε καλα. Εγω δεν μπορουσα να περπατησω κα-
λα. Σα να κουτσαινα. Οι αλλοι περασανε γρηγορα απο το δωματιο με τον ταυρο.
Εγω δεν μπορουσα και με τραδηξε μεσα. Εγω φοβομουνα. Και ξαφνικα ηρθαν μια
πανοπλια και ενα σπαθι. Μα μου τα αρπαξε κι αυτα. (παιδι 11 χρονων).

μνημη

Το σωμα θυμαται τον κοσμο - Εγω θυμαμαι το σωμα - Το σωμα θυμαται εμενα -
Εγω θυμαμαι τον κοσμο - Ο κοσμος θυμαται εμενα - Ειμαι μνημη - Θυμαμαι το
νερο - Το νερο που πινω, πινει - Το πιπινι, το πιπινι, το νερο που πινω, πινει.

σταλες

σταλα σταλες

σταλα τη σταλα το νερο τρυπαι το λιθαρι

σταλα τη σταλα, νερο, τρυπα - τρυπαι - τρυπαι - λιθαρι

σταλες σταλα.

πετρα 6

πιος νιαζετε πος ι νει ζουν στον κοσμο; πιος τους δλεπι αλιος απο μελοντικους ε-
πιστημονες ι πατερες ι μιτερες ι ενεργουμενα; ας κατασι αφος να σκεφτι τι ινε
ενας νεος ι μια νεα σ αφο τον κοσμο τις ασφαλτου κε τις επιστημης με γνωσις
αντι για κοσμο κε πικιλα ντιματα αντι ελεφθερια προσοπικις ζοις κατα τι φαντα-
σια κε τιν απολιτι εκλογι του μεσα στιν αρμονια του κοσμου και του ανθρωπου
κιτατε τους νεους και τις νεες. ινε μονι. τι κανετε; τι θα κανετε; θελουν τιν αγα-
πι, τον κοσμο κε τον εαφο τους. μιλιστε τους.